„Lähen ma sinu nii kaugele kaasa?" ütles neiu Luhan. „Mõtle ometi, kui palju maad sinna ei ole!" —

„Pole tõsiasi kaasa! Läheme jalgsi sinna, seal jüa jõe minul koti lisje jõi viiska inette!" ütles juur Luhan.

„Noh, kui lugu nii on, siis võin mai jeala head sulle küll tehe. Siis lähime õige peale!"

Läksiwad. Neiu Luhan sidus juure Luhani koti lisse jõi läksas inette jäe pöhjalt hõõgi väljo äama. ... Siis juur Luhan ajab protsessi weel jälgi hõõgi ülesse, aga ei jõua weel ületeegi väljo, selt kuit wõttes, mis ei ole.

Neiu Luhan elab kui kaunis, selt et juure Luhani mõte jõi maad nüüd ka temale jäiwad. Nii ei ole, see tulgu ise Saarjõnale waatama; küll siis neiu Luhan talle näitab sinnet tõõgib, mis tai käis juure Luhanilgi näitgis.

Otsa. Alust Aini jutt.

2.) Kuningaa tütar jõi Tuhkapaias.

Olaksiwad kord Kolm wenda. Nende wanemat pliwad tõrgad, aga üks, kõige noorem, oli wähe lollakas, Nende teised „tuhkapaiseks" nutsiksiwad. Selle maa Kuningaa tütar hoidis mehele minemai jõi andis käsu, et kes tei ülewalt kloosi-mäe otsast mööda tuab, selle wõtab tai omale abikaasaks jõi pealegi hoidab tai riigis walitsemisel. Jagab Kuningaks.

Küll püüdsiwad mitmed jõi mitmed, aga ei nõdagi. Sõitsiwad nii meie kaks wenda õnne katsuma. Õnne aegaa pieksiwad mööda tõie ühe tuhkaa, et seni, kui nad tagasi ei oh jõudnud, ooid tuhkst aegu väljaa kõrjatud jõi

kuppa wõlmis kõõsetusel.

Tuhkapaias istub ise-lõunale jõi hoiab nutles hõõlolelemai, millest temai küll mööda tõie ühe jõuab tuhast wäljaa kõrjata jõi kuppa kuata.

Hoidilselt astub üks wõõsene, pikka halli habemega wanamees tai juurde jõi küsib: „Miks sa nutad siin, poeg?"

Tuhkapaisi sõõgib ehk käib päai, mudas teised wennad kuningaatiitrile kosjaa lõimud, ning ise weel enne mööda tõie ühe tuhkaa wiisamud, et tai nad peab wäljaa kõrjama jõi seiama kuppa wõlmis kuitma, kui nad tagasi tulewad.

„Kas sinna ka tahaksid minna omal õnne katsuma?" küsib wanamees.

„Miks ei tahaks!" wastab paisa. „Aga kes aga tuhast wäljaa kõrjab?" —

„Noh, selle eest tahan minna muret kanda!" ütleb wanamees. „Kapsutab korraa kepiga wastu leelaukaa jõi korraga on käik aga mäe. Nüüd annab tai paisale waha wile jõi ütleb: „Mine wäljaa sinna suure kiwi juurde, jõi wiistai korral, siis tuleb seest kiwi alt waha hobune jõi waha rüüd wäljaa. Rüüd pane oneksele ümber, istu hobusele selgaa jõi sõida kohe ühe jõnega mäge mäödaa ülesse!" —

Paisa wõtab wanamehe kõest wile jõi läheb wiistab kiwi juures korraa. Wiipea ab awab kiwi all ennaste hauw ning waha hobune jõi rüüd seisawad paisi ees. Selmaspeale tõmbab tai rüüd oneksa ümber, kangab hobusele selgaa jõi sõidutab tuhat neljaa mõõga mäödaa ülesse minemai. Jõuab ülimese korraa peale, aga hobune enam ei wõtaa jõudaud ei